

Αττικόν Ημερολόγιον

Φ. Καβαλλόττη [Felice Cavallotti]

Αλκιβιάδης (Alcibiade) [απόσπασμα: εικών Α', σκ. 4]

Δράμα

Μετάφραση: Γ. Ι. Δ. και Κ. Χ. Β.

Αττικόν Ημερολόγιον, Αθήνα

ετ. ΙΓ' (1879), σ. 79-101

ΣΚΗΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ «ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ»

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ Φ. ΚΑΒΑΛΛΟΤΗ

ΕΙΚΩΝ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ.

ΑΣΠΑΣΙΑ Λοιπὸν, Ἀλκιβιάδη, περίφημε θηρευτά, φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖς νέον τι θήρευμα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (ἀδιαφόρως καὶ εὐθύμως) Αἶ! περνῶ τὸν καιρόν! . . .

ΑΣΠ. Πράγματι εὕρισκόμεθα πλησίον τοῦ Ἴλισσοῦ καὶ ἂν δὲν σφάλλω, εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ προδότης Βορέας ἤρπασεν ἡμέραν τινὰ τὴν παρθένον Ὠρείθυιαν . . .

ΑΛΚΙΒ. (ἀδιαφόρως χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν Ἀσπασίαν) Ἦτις δὲν ἐλυπήθη μεγάλως . . .

ΑΣΠ. Ἡ γοητεία τῶν θελγῆτρων τῆς Εὐφροσύνης τυχέως ἠφανίσθη· ἐποφθαλμιᾶς τὴν Γλυκέραν.

ΑΛΚΙΒ. Ἴσως. Ἀλλὰ καὶ βέβαιον ἂν ἦτο τοῦτο, δὲν ἠδύνασο νὰ μὲ κατηγορήσῃς ἐπὶ κακῇ ἐκλογῇ. Ἡ Γλυκέρα εἶναι ἄνθος, μόλις ἀνοιχθὲν ἐντὸς τῶν κήπων τῆς Ἀφροδίτης. Ὅποια ἡλικία μεστὴ παραδόξων γοητρων, καὶ ἔπειτα εἶναι τόσο ἀθώα! . . . Δὲν ἔχει οὔτε τὰς τέχνας σου, οὔτε τὰς πανουργίας σου, ὦραία Ἀσπασία . . . (μειδιῶν)

ΑΣΠ. Πρὸς δυστυχίαν τῆς . . .

ΑΛΚΙΒ. (ζωηρῶς) Πρὸς εὐτυχίαν τῆς! θέλεις νὰ εἶπῃς, διότι πάντα ταῦτα οὐδὲν ὠφελοῦσι, ἀλλὰ μόνον μηδενίζουσι τὴν ποίησιν τοῦ βίου. Δυστυχεῖς κόραι! Ζητοῦσαι νὰ ἀποφεύγῃς τὸν ἀβέβαιον κίνδυνον τῆς ἀπάτης, ἀντιμετωπίζουσι βεβαίαν ἀνίαν καὶ βέβαιον κενόν· θέλουσαι νὰ ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνον τῆς ἀποπλανήσεως, θὰ ἀγνοήσωσι λοιπὸν διὰ παντὸς ὅποιαν περιέχει ἡδονὴν τὸ πιστεύειν, τὸ πιστεύειν εἰς λέξιν ἐνθουσιώδη, εἰς ἔρωτα θερμόν, εἰς πάθος φλογερὸν, εἰς ὄνειρον στιγμῆς, ἀντάξιον αἰώνων, βίου καθημερινοῦ! . . . Ναὶ, ἀλλὰ τοιοῦτος βίος θὰ ἦτο ἀνάξιος καὶ λόγου!

ΑΣΠ. (ἀπεκδεχομένη εἰρωνικῶς τοὺς λόγους) Πράγματι . . . ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τοιαῦτα ὄνειρα . . . πρὸς βλάβην των . . . σὺ ζῆς . . .

ΑΛΚΙΒ. (μετὰ δυνάμεως) Καὶ ἐκεῖναι ζῶσιν! Καὶ τί! πρέπει νὰ παραιτηθῶ τῆς συγκομιδῆς τοιούτων ὠραίων ἀνθέων, ἵνα κατατρίβω τὴν ζωὴν, ἣτις εἶναι τόσο βραχεῖα, εἰς Ἡράκλεια ἔργα, εἰς πολιορκίαν καρδιῶν ἀδαμαντίνων, ἐμπείρων πάσης πανουργίας, ἐτοιμῶν κατὰ πάσης προσβολῆς, παρσκευασμένων πρὸς πᾶσαν ἀντίστασιν! Δὲν εἶμαι τρελός!

ΑΣΠ. Καὶ ὅμως οἱ νικῶντες λέγουσιν ὅτι αὐταὶ αἱ νίκαι εἶναι αἱ γλυκύτεραι καὶ αἱ εὐαρεστότεραι . . .

ΑΛΚΙΒ. (ἀδιαφόρως) Πιθανόν! . . .

ΑΣΠ. Δηλαδὴ!

ΑΛΚΙΒ. Δὲν ἀπεπειράθην ποτὲ τοιαύτας . . . οὔτε σκοπὸν ἔχω νὰ ἀποπειραθῶ.

ΑΣΠ. (εἰρωνικῶς) Εἶναι φρονιμώτερον; . . .

ΑΛΚΙΒ. Βεβαίως. Πρώτη ἀποτυχία φεῦ! ἠδύνατο νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς ἄλλας. Αὐτὰ αἱ γυναῖκες δὲν τὰ ἀποσιωπῶσιν . . . Γνωρίζω πολλὰς καρδίας (ρίπτει ἐμφαντικῶς τὰ βλέμματά του ἐπὶ τὴν Ἀσπασίαν), ὧν ἡ κατὰκτησις θὰ ἦτο τὸ ὄνειρόν μου καὶ τὴν ὁποίαν παρήτησα ἀμαχητὶ, ἵνα μὴ προσκρούσω εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά των. Ἐπέβαλα ἡσυχίαν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, καὶ ὑπήκουσαν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐθεώρουν νίκη τῆς καρδίας μου, ἐσυνείθισα εἰς τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἤδη διώκω ἄλλας καρδίας καὶ ὡς καλὸς στρατηγὸς δὲν ἐξαντλῶ τοὺς στρατιώτας μου· δὲν πολιορκῶ οὔτε τὰς ἐπιτηδείους καρδίας, οὔτε τὰ ἀπόρθητα φρούρια.

ΑΣΠ. Μήπως ὅλαι εἶναι τοιαῦται . . .

ΑΛΚΙΒ. Σχεδὸν ὅλαι . . . (προσποιούμενος προθυμίαν νὰ ἐξέλθῃ) χαῖρε ὠραία Ἀσπασία, ἄφες νὰ διώκω τὴν Γλυκέραν.

ΑΣΠ. Δὲν εἶσαι φιλόφρων Ἀλκιβιάδῃ. Ὅποσον σπεύδεις! Ἡ χρυσαλὶς δὲν φεύγει· ἡ πτῆσις τοῦ στρουθίου εἶναι μακροτέρα. . .

ΑΛΚΙΒ. Ναί, ἀλλ' ὁ στρουθὸς δὲν πρέπει νὰ σταματᾷ γοητευόμενος εἰς τὴν πτῆσιν του ἐν τῷ ἀέρι, διότι δύναται νὰ ἐπέλθῃ κατ' αὐτοῦ ὁ ἰέραξ.

ΑΣΠ. (γελῶσα) ὦ, ὦ, μὴ θὰ ἤμην ἐγὼ ὁ ἰέραξ; θὰ μὲ ἐφοβεῖσο;

ΑΛΚΙΒ. Σὲ ὠραία Ἀσπασία; πᾶν ἄλλο. Πλησίον σου οὐδόλως κινδυνεύω.

ΑΣΠ. (καθ' ἑαυτὴν μετὰ περιφρονήσεως) Αὐθάδῃ.

ΑΛΚΙΒ. Τὸ πνεῦμά μου ὡς καὶ ἡ καρδία μου εὐρίσκον-

ται μετὰ σοῦ ἐν πληρεστάτῃ ἡσυχίᾳ· καὶ εὐχαριστῶ τοὺς θεοὺς, οἵτινες ἐπένευσαν νὰ σὲ γνωρίσω κατὰ τὸ θέρος τῶν ἡμερῶν σου.

ΑΣΠ. Διατί;

ΑΛΚΙΒ. Διότι ἂν τὸ θέρος σου εἶναι τόσον ὠραῖον καὶ γοητευτικόν, σκέπτομαι ὅτι τὸ ἔαρ σου θὰ μὲ εἶχε καθυποβάλλῃ εἰς σκληροτάτην δοκιμασίαν.

ΑΣΠ. (μετὰ ἐρωτοτροπίας) Θέλεις νὰ εἶπῃς ὅτι καὶ τὸ θέρος μου δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἄμικτον κινδύνων;

ΑΛΚΙΒ. Ὅτι δὲν εἶναι, τὸ γνωρίζεις ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς σου. [Διότι ὅλους ἔδεσες εἰς τὸ ἄρμα σου . . . ὅλους . . . (ὁ Ἀλκιβιάδης παύει τὸν λόγον του πρὸς στιγμὴν. Ἡ Ἀσπασία εἰς τὰς τελευταίας λέξεις του, ρίπτει τὰ βλέμματα εὐμενῆ ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι τὴν παρετήρησε, τελειώνει τὴν διακοπεῖσαν φράσιν του)—ἐκτὸς ἐμοῦ.

ΑΣΠ. (κατὰ μέρος μὲ περιφρόνησιν) Μάταιε!

ΑΛΚΙΒ. (φιλοφρόνως καὶ χαριέντως) Πάντες οἱ ἐν Ἀθήναις ἔξοχοι ἄνδρες, γέροντες καὶ νέοι σὲ περικυκλοῦσιν. Ὁ Σωκράτης μετὰ σοῦ φιλοσοφεῖ, ὁ Ἀριστοφάνης σοὶ ἀναγινώσκει τὰς κωμωδίας του, ὁ Εὐριπίδης τὰς τραγωδίας του, ὁ Ἀλκαμένης ζητεῖ τὰς συμβουλὰς σου περὶ τῶν ἀγαλμάτων του, καὶ ὁ Πολύγνωτος περὶ τῶν ζωγραφικῶν του. Καὶ διὰ μὲν τῆς καλλονῆς σου ὑπέταξες τὰς καρδίας, διὰ τοῦ πνεύματός σου ἐξέτεινες τὸ κράτος σου πέρα τῶν δεδομένων εἰς τὴν καλλονὴν ὀρίων. ὦ, οὐδὲ ἡ Ἀφροδίτη ἐξισοῦται πρὸς τὰς χάριτας τοῦ πνεύματός σου, ὠραιοτάτη σειρὴν . . . (μειδιῶν) χαῖ-

ρε, περιφανής Ἀσπασία (θέλων ἐκ νέου νὰ ἀπέλθῃ.)

ΑΣΠ. Ὅποια σπουδή! . . . Καὶ ὅμως, ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, ὑπῆρξε χρόνος καθ' ὃν ὁ Ἀλκιβιάδης εὐηρεστεῖτο εἰς τὰ ἄσματα τῆς σειρῆνος (τοριίζουσα τὰς λέξεις) ἐνθυμοῦμαι ἐπιστολὴν τινα . . .

ΑΛΚΙΒ. (Ζωηρῶς μετ' ἐκπλήξεως ἀδιαφόρου) ὦ, τὴν φυλάττεις ἀκόμη; . . . Τί μὲ ὑπενθυμίζεις! . . . Ἔ, ναὶ πράγματι! Ἦστέϊζόμεν ἄρα τότε . . . Κάλλιστα ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἀπετύγγανον.

ΑΣΠ. (μετὰ πεισμονῆς) Ἔ, ἤστέϊσθης; Ὁ Ἀλκιβιάδης πολὺ ἐλαφρῶς μεταχειρίζεται τοὺς πρὸς τὴν Ἀσπασίαν ἀστεϊσμούς! ὥστε, ἂν ἡ δυστυχὴς Ἀσπασία, ἀντὶ νὰ εἶναι προφυλακτικὴ, ἐπίστευσεν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου χάριν ἀστεϊσμοῦ λεχθέντα . . .

ΑΛΚΙΒ. (διακόπτων αὐτὴν ζωηρῶς) Ὁ Ἀλκιβιάδης θὰ ἐθεώρει εὐτυχίαν τὸν θάνατον . . . (ἡ Ἀσπασία στρέφεται μειδιῶσα πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅστις ἀμέσως τελειώνει τὴν διακοπεῖσαν φράσιν του), καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ δὲν τὸ ἐπέτρεψαν! . . . ὦ, σὺ πρέπει νὰ λησμονῆς . . .

ΑΣΠ. (μετὰ κακῶς ἐκπεφρασμένου πείσματος) Καὶ λοιπὸν ἡ Ἀσπασία δὲν λησμονεῖ . . . τοὺς ἀστεϊσμούς . . .

ΑΛΚΙΒ. Συγχώρησε αὐτοὺς λοιπὸν! Καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ συγχωρήσῃς τὸν ἀστεϊσμόν, τότε . . .

ΑΣΠ. Τότε;

ΑΛΚΙΒ. Παραδέχθητι τὸ πρᾶγμα ὡς ἀληθές, καὶ μὴ κατακρίνεις ἐμέ, ἂν τὰ θέλητρά σου ὑπῆρξαν πρὸς στιγμήν (κίνησις ἀρεσκείας τῆς Ἀσπασίας), πρὸς στιγμήν

μόνον ἰσχυρότερα τῆς προθέσεώς μου. Τοσάκις ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν σου, τοσάκις ἤκουον τὴν φωνὴν σου—ὥστε ἦτο παράδοξον νὰ χάσω τὸν νοῦν μου . . . μίαν στιγμήν; Συγχώρησέ με λοιπὸν, λησμόνει . . . δός μοι ἀδελφικὸν ἀσπασμόν λήθης καὶ συγγνώμης . . .

ΑΣΠ. Ἀσπασμόν! (γελοῖα) Ἔ, Ἔ! πανοῦργε Ἀλκιβιάδη!

ΑΛΚΙΒ. Καὶ τί τὸ κακὸν καὶ παράδοξον, ἀδελφικὸς ἀσπασμὸς ἐπισφραγίζων τὴν εἰρήνην . . . Καὶ ἡ Ἀσπασία θὰ ὑπέβλεπε κίνδυνόν τινα; . . .

ΑΣΠ. ὦ ἐξ ἐναντίας! . . . ἀλλ' ἀκριβῶς . . .

ΑΛΚΙΒ. Ἀκριβῶς, κατόπιν τῶν λέξεων ἃς προεῖπες, δὲν πρέπει νὰ μοὶ ἀρνηθῆς, ἐκτὸς ἂν μνησικακῆς. Καὶ θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου. Ἠξεύρεις ὅτι, ὅ,τι εἶναι κινδυνῶδες δι' ἄλλον τοῦτο δὲν εἶναι ποσῶς διὰ σέ . . . διότι εἶσαι ἡ Ἀσπασία σὺ . . .

ΑΣΠ. Αἶ παῦσε! κόλαξ! σιώπα ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ δὲν εἶμαι κακὴ . . . ἃς συμφιλιωθῶμεν.

ΑΛΚΙΒ. ὦ, σ' εὐχαριστῶ! . . . (ὁ Ἀλκιβιάδης μετὰ χαρᾶς ἀσπάζεται αὐτὴν, καὶ ἄρτα λλάσσει μακρὸν καὶ φλογερὸν φίλημα, εἶτα ἀποχωρίζεται μετὰ λύπης ἀπὸ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τῆς ὡς εἰ καταβεβλημένος ἀπὸ συλλογισμὸν τινα) Ἔ, ὅποια δυστυχία, ὦ Ἀσπασία, μόνον φίλους νὰ μᾶς θέλῃ τὸ πεπρωμένον.

ΑΣΠ. (παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως) Διατί!

ΑΛΚΙΒ. Διότι ἄλλως, τί θὰ γινώμεθα! Φαντάσθητι, ὦ Ἀσπασία, ἡμεῖς ὡς βλέπεις, δὲν ἀγαπώμεθα. Ἡ Νεμέα τούναντίον λέγει ὅτι μ' ἀγαπᾷ σφοδρῶς, μετὰ πάθου

καὶ ἴσως τὸ πιστεύει. Αἴ λοιπόν, ἂν ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ ἄσπασμός εἶναι ἡ πνοὴ τῆς ψυχῆς, ἡ ψυχὴ τῆς Νεμέας, ἥτις λέγει ὅτι μ' ἀγαπᾷ σφοδρῶς δὲν ἠξέυρει νὰ ἀγαπᾷ· διότι ἐκ πάντων αὐτῆς τῶν ἄσπασμῶν, οὐδὲ εἰς ὑπῆρξε καὶν κατὰ τὸ ἥμισυ φλογερώτερος καὶ ἐρωτικώτερος τοῦ ἰδικοῦ σου τούτου... (ζωηρὰ κίνησις τῆς Ἀσπασίας) ὅστις ἦτο ἀπλοῦς ἀδελφικός ἀσπασμός. (Ὁ Ἀλκιβιάδης προσποιούμενος ὅτι δὲν εἶδε τὴν μνησίκακον κίνησιν τῆς Ἀσπασίας, ἐξακολουθεῖ μετὰ δυνάμεως) Σὺ ναί, ἔχεις πῦρ!... Χαῖρε, χαῖρε, Ἀσπασία!... Κρῖμα!... (ἐξέρχεται ἀφίνων τὴν Ἀσπασίαν μὴ συνελθοῦσαν εἰσέτι ἐκ τοῦ πείσματος καὶ τοῦ θυμοῦ.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ μόνος, ἔπειτα ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΑΛΚΙΒ. Εἴθε οἱ θεοὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωσι νὰ ἔχω ἐπικινδυνωδεστέρους ἐχθροὺς ἀπὸ τὸν Θεσσαλὸν καὶ τὸν Κλεώνυμον (Ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ στῆθος του ἐν κυλίνδρῳ τὸν χάρτην τῆς Σικελίας — τὸν παρατηρεῖ — ἐν τῷ μεταξὺ τούτων, ὁ Σωκράτης εἰσηλθε καὶ μένει ἀκίνητος· ἐσταυρωμένους ἔχων τοὺς βραχίονας, μὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ φιλόστοργον, παρατηρεῖ τὸν Ἀλκιβιάδην) Ἴδου ἡ Σικελία! τὸ ὄνειρον τῶν νυκτῶν μου, τὸ ὄνειρον τῆς δόξης μου, ὦ, αἱ Ἀθηναίαι θὰ ἴδωσιν, ἂν ὁ Ἀλκιβιάδης εἶναι μόνον ἱκανὸς νὰ ἐρᾷ γυναικῶν καὶ νὰ τρέφῃ ἵππους, ὅπως τρέχωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια!... Καὶ ὅταν κατακτηθῇ ἡ Σικελία, καὶ προστεθῶσιν εἰς τὰς ἡμετέρας αἱ δυνάμεις τῆς μεγάλης ἐκείνης νήσου, οὐδὲ πλεον μᾶς

εἶναι δυσχερὴς ἡ προσβολὴ τῆς Καρχηδόνος· καὶ ὅταν πέσῃ ἡ Καρχηδὼν, ὅλον τὸ κράτος της εἶναι ἡμέτερον, ἀπὸ Λιβύας μέχρις Ἰβηρίας· καὶ ἡμετέρα εἶναι ἡ Ἰταλία. Καὶ τί εἶναι τότε ἡ κατάκτησις τῆς Ἑλλάδος; Καὶ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως! Αἱ Ἀθηναίαι κοσμοκρατοροῦσαι δι' ἀγώνων τοῦ Ἀλκιβιάδου! ὦ μὰ τὴν Ἀδράστειαν! τοῦτο εἶναι μεῖζόν τι τῶν δαφνῶν τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους. (Στρεφόμενος βλέπει τὸν Σωκράτην ἀκίνητον παρατηροῦντα αὐτὸν, καὶ ἔχοντα ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας) Σώκρατες!... ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη! Τί θέλεις;

ΣΩΚ. (ἀκίνητος, ἡσυχος χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν ταραχὴν) Οὐδὲν... Σὲ παρατηρῶ.

ΑΛΚΙΒ. Ἄν ἔρχεσαι, κατὰ τὸ σύνθημα, νὰ ἐπαναλάβῃς τὰς μομφάς σου καὶ τὰς νουθεσίας σου, ἔφθασες εἰς κακὴν στιγμὴν.

ΣΩΚ. (Ἡσυχώτατος) Σὲ μέμφομαι ἕως τώρα;

ΑΛΚΙΒ. Ἀλλὰ πράττεις τὸ χεῖρον τοῦ μέμφεσθαί με. ὅσον ἀνυφοῦμαι διὰ τῶν ἐπιθυμιῶν μου ὑπὲρ τὰ νέφη, τόσον ὡ μὲ καταβιβάσεις ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅταν ὁμιλῆς δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀντιτείνω, καὶ ὅτε εἶμαι μᾶλλον εὐχαριστημένος ἐξ ἑμαυτοῦ, δύνασαι τότε νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἐρυθριάσω καὶ νὰ θυμώσω ἐναντίον ἐμοῦ αὐτοῦ. Διὸ ἀκουσίως σὲ φεύγω· σὲ φεύγω ὡς τὰς σειρήνας, Δὲν θέλω πλέον νὰ σ' ἀκούσω. Δὲν θέλω πλέον νὰ σ' ἀκούσω (κινεῖται ἵνα ἀπομακρυνθῇ)

ΣΩΚ. (πάντοτε ἡσυχος) Οὔτε ἂν σοὶ ὁμιλήσω περὶ δόξης;

ΑΛΚΙΒ. (ζωηρῶς σταματῶν) ὦ περὶ δόξης ναί! . . . ἀλλ' οὐχὶ περὶ ἄλλου . . .

ΣΩΚ. Πράγματι, ἂν σοὶ ἔλεγον: ὦ Ἀλκιβιάδη, τί προτιμᾷς σὺ, νὰ ἀποθάνης αἴφνης, ἢ εὐχαριστημένος ἀπὸ τῶν τιμῶν τὰς ὁποίας ἔχεις, νὰ παραιτηθῆς διὰ παντός τῶν κτήσεων ἄλλων μεγαλειτέρων; — πιστεύω ὅτι ἤθελες προτιμᾷσαι τὸν θάνατον.

ΑΛΚΙΒ. (ζωηρότατα) Βεβαίως!

ΣΩΚ. Καὶ σὺ ζῆς ἐλπίζων νὰ κατασταθῆς μεγαλιέτερος τοῦ Περικλέους καὶ ὅσων ἐνδόξων ἀνδρῶν ἔσχεν ἡ Πολιτεία· ἀλλ' ἂν θεὸς τις ἤθελε σοὶ εἶπει, ὅτι θὰ ἀποκτήσης πάντα ταῦτα, ὅτι θὰ γείνης κυρίαρχος τῆς Εὐρώπης ὅλης, ἀλλ' ὅτι δὲν θὰ διαβῆς εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐκεῖ δὲν θὰ ἀποκτήσης ὄνομα . . .

ΑΛΚΙΒ. (μετὰ δυνάμεως) ὦ, δὲν ἤθελον νὰ ζήσω διὰ τόσον ὀλίγον!

ΣΩΚ. Καὶ διὰ τοῦτο θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἑγεσταίων . . .

ΑΛΚΙΒ. Βεβαίως εἶναι σύμμαχοί μας· εἶναι χρέος τιμῆς.

ΣΩΚ. Καλῶς! μὰ τοὺς θεοὺς! Τὸ νὰ βοηθῆ τις τοὺς φίλους καὶ συμμαχοὺς, εἶναι ὠραία ἀρχὴ διὰ τὴν δόξαν· καὶ ἡ ἀφιλοκέρδεια εἶναι ἀρεστὴ τοῖς θεοῖς. Νὰ ὑπάγῃ τις· νὰ νικᾷ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ—καὶ νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς πολίτας· ἐγκατελείψαμεν μὲν ἐκεῖ 300 τάλαντα καὶ 1000 νεκροὺς, ἐνικήσαμεν ὅμως καὶ ἐβοηθήσαμεν τοὺς φίλους· εἶναι τι μέγα!

ΑΛΚΙΒ. Μὴ βιάζεσαι! Οἱ Ἑγεσταῖοι θὰ πληρώσωσι

τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου. Καὶ ἔπειτα δὲν πηγαίνομεν διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν; . . .

ΣΩΚ. (μὲ τρόπον ἀφελῆ, καὶ προσποιούμενος ἔκπληξις) Τί, θέλεις νὰ μείνης ἐκεῖ;

ΑΛΚΙΒ. Βεβαίως! . . . καὶ νὰ κατακτήσω τὴν Σικελίαν.

ΣΩΚ. Τότε μὴ ὀμιλῶμεν περὶ φιλικῆς ἀρωγῆς. Οἱ θεοὶ δὲν θέλουν νὰ ἀτιμάζηται ἡ λέξις αὕτη. Πλὴν καὶ νὰ αὐξήσῃ τις καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν πολιτείαν διὰ τῶν κατακτήσεων, εἶναι δόξα οὐχ ἥττον μεγάλη. Θὰ ἐσκέφθης, βεβαίως, ὅτι ἀπαιτεῖται μέγας στρατός, διότι ἡ Σικελία εἶναι μεγάλη, καὶ ἔχει πόλεις πολλὰς καὶ ἰσχυράς . . .

ΑΛΚΙΒ. Βεβαίως. Ἡ δόξα εἶναι μεγαλιέτερα ὅσον δυνατώτερος εἶναι ὁ ἐχθρός. Ὁ πόλεμος εἶναι σπουδαιότερος τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

ΣΩΚ. (ἐξακολουθεῖ προσποιούμενος τὸν ἀφελῆ). ὦ πόσον ὠραία εἶδησιν μοὶ ἀναγγέλλεις! Θὰ συνομολογήσωμεν τὴν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰρήνην;

ΑΛΚΙΒ. Ὅχι, ἀκόμη (μετ' αὐθαδείας), ἀλλὰ θὰ τὴν συνομολογήσωμεν ἐκεῖ, ἐν Συρακούσαις.

ΣΩΚ. ὦ! δὲν σοὶ φαίνεται—συγχώρησόν μοι, ἤξεύρεις ὅτι δὲν ἐννοῶ τὰ τοιαῦτα—δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἄφρων νὰ περιφρονήσῃ τις ἐχθρὸν δυνατώτερον καὶ μακρυνόν, ἂν εἰσέτι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ νικήσωμεν τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὰ πρόθυρά μας;

ΑΛΚΙΒ. Πρὸ καιροῦ ἠθέλαμεν τὸν νικήσει, ἂν οἱ στρατηγοὶ ἐγνώριζον καλλίτερα τὴν τέχνην τοῦ πολεμεῖν (μετὰ δυνάμεως) ἂν ἡμῶν ἐγώ!

ΣΩΚ. Διὰ τοῦτο, ἄδικον τὸ νομίζω νὰ ἀπομακρυνθῆς. Ὅπωςδὴποτε καλλίτερα οὕτως, ἄλλως ἄνευ σοῦ εἰς τὴν Σικελίαν τὰ πράγματα ἤθελον βαδίσει ὅπως ἐν Πελοποννήσῳ . . .

ΑΛΚΙΒ. Ἀναμφιβόλως . . .

ΣΩΚ. (ζωηρῶς καὶ μεθ' ὀρμῆς, μετανοῶν ὅμως) ὦ, Ἀλκιβιάδη, εὐχου τοῖς θεοῖς νὰ σὲ κάμωσιν ἀθάνατον! ἄλλως ὅποια δόξα νομίζεις νὰ ἦναι αὐτὴ, ἢ ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς ζωῆς σου, διὰ νὰ μὴ ἐπέλθωσι δυστυχήματα εἰς τὴν πατρίδα σου; Καὶ ἤθελες νομίσει δόξαν, ἂν, μετὰ σοῦ ἐλλείποντος τοῦ ἀνθους τῶν ἡμετέρων, ὁ Σπαρτιάτης καιροφυλακτῶν τὰς περιστάσεις, ἤθελε ἐξ ἐφόδου κυριεύσει τὰ τείχη μας; Καὶ ἤθελες νομίσει ἔνδοξον, νὰ νικᾷ ἐκεῖ, στρατηγὸς ὢν πόλεως δούλης;

ΑΛΚΙΒ. (μείνας πρὸς στιγμὴν σκεπτικὸς, τῶν λόγων τοῦ Σωκράτους προξενησάντων αὐτῷ ἐντύπωσιν, ἀνατινάσσεται διὰ μιᾶς λέγων) Ἀλλ' ἐδῶ τί πράττω; καὶ ἂν ἡ περίστασις αὕτη μὲ φύγη, πότε θὰ μειδιάσῃ εἰς ἐμὲ ἡ δόξα;

ΣΩΚ. (μετὰ δυνάμεως) Ἄν ἡ Σπάρτη δὲν ὑπῆρχε, δὲν ἔχεις ἄλλους ἐχθροὺς νὰ νικήσῃς; Παρατήρησε ἐν Ἀθήναις καὶ Ἑλλάδι ἂν δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι πρὸς ἀνόρθωσιν, πρὶν ρίψῃς βλέμμα τόσον μακρὰν! ἰδὲ τὸν πίπτοντα δῆμον, ἀφ' ἧς αἱ ἀρεταὶ τῆς πολιτείας ἐφυγαδεύθησαν! ἰδὲ τὰς ἔριδας τῶν πολιτῶν, τοὺς νόμους ὁσημέραι παρακμάζοντας, μετὰ τον θάνατον τοῦ Περικλέους! Τὰ χαλαρωθέντα καὶ μαλθακὰ ἦθη, παράγοντα τὴν ἀνανδρίαν ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ ἀνὰ τοὺς στόλους: τὰς τέχνας

καταστραφείσας ἀπὸ τὰς μωρολογίας τῆς Ἀγορᾶς, καὶ τῆς Ἡλιαίας ἀπὸ τῶν θεωρικῶν καὶ τῶν ἑορτῶν, τοὺς ἀγροὺς ἀφανισθέντας ὑπὸ τοῦ Σπαρτιατικοῦ δόρατος. Σὺ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γείνης ἥρωας, ἄρχισον ἀπὸ τοῦ νὰ ἦσαι πολίτης! Σὺ ὁ θέλων νὰ νικήσῃς τὸν κόσμον, νίκησον πρῶτον σεαυτὸν (Ὁ Ἀλκιβιάδης ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κάτω, λυπημένος, κατησχυμένος καὶ σκεπτικὸς ἔνεκα τῶν λόγων τοῦ Σωκράτους. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην οἰκέτης εἰσέρχεται.)

ΟΙΚΕΤΗΣ (πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην) Ἀλκιβιάδη! ἐπιστολή.

ΑΛΚΙΒ. (λαμβάνει μηχανικῶς χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὁ οἰκέτης τῷ ἐγχειρίζει, τὴν παρατηρεῖ καὶ ἀναγινώσκει αὐτήν. Καταβεβλημένος ὢν καὶ ὡς αἰφριδίως ἀφυπνήσας ἐκφωνεῖ μὲ χαρὰν) Ἄ . . . ἡ Γλυκέρα . . . (ἀναγινώσκει μετὰ σπουδῆς)

Ναὶ δίδω πίστιν εἰς τὴν φιλέρωτα
Τὴν μειδιῶσαν, τὴν πολυθέλητρον,
Εἰς ἣν ἀλκὴν ὁ Ἔρως δίδει,
Καὶ ὅμως δίεται, ἀγαπῶσα.

(ἀφίνει τὴν ἀνάγνωσιν, κατασταθεὶς δὲ ἰλαρὸς, ζωηρῶς λέγει) ὦ, τώρα δὲν παρακαλῶ πλέον! (Πρὸς τὸν Σωκράτην) καὶ ἀπαιτεῖται καιρὸς, Σώκρατες, ἵνα τις ἀπολαύσῃ τῆς νίκης περὶ ἧς μοὶ ὠμίλεις;

ΣΩΚ. Βεβαίως . . .

ΑΛΚΙΒ. Ἐγὼ γνωρίζω ἄλλην χρῆζουσαν ὀλιγωτέρου καιροῦ! . . . Σώκρατες! . . . (μετὰ φωνῆς ἐντόνου δεικνύων αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν) Ἡ Γλυκέρα μὲ καλεῖ (παύει

πρὸς στιγμὴν τὸν λόγον ἔπειτα μειδιῶν προσθέτει τὰ ἐξῆς μετὰ φωνῆς καθαρᾶς καὶ ὕφους ἐμφαντικοῦ) Μίαν μίαν τὰς νίκας! . . .

ΩΚ. (Κάμνει βῆμα διὰ τὰ κρατήση τὸν Ἀλκιβιάδην φεύγοντα· εἶτα ἀκολουθεῖ αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐξεληθόντος σταυρῶνει τοὺς βραχίονάς του καὶ κινεῖ μετὰ λύπης τὴν κεφαλὴν) Δυστυχῆς Ἑλλάς! . . .

ΕΙΚΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΚΙΜΟΤΟΣ καὶ οἱ λοιποὶ πάντες οἵτινες ἐπιστρέφουσι μαζύ. Μετὰ ταῦτα ὁ ΘΕΣΣΑΛΟΣ.

ΑΛΚΙΒ. (δημηγορῶν) Ἄνδρες Ἀθηναῖοι! Ἐνδοξοὶ καὶ κάλλιστοι Ἐρεχθίδαι!

ΧΑΡΙΝ. πρὸς τὸν ΑΜΙΝ. Αὐτὸς ἐμιλεῖ καλά. Ὁ γυδαῖος Κλέων μᾶς ἔλεγεν: ὀκνηροὶ! ὀβολοφάγοι! κυαμοφάγοι!

ΑΛΚΙΒ. (δημηγορῶν) Ἄρχοντος Εὐεράτους τοῦ καναβοπώλου ἠττήθημεν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, αὐτὸς δὲ ἐπλούτησε μὲ τὸς φόρους τοῦ λαοῦ.

ΑΜΙΝ. Ἀληθὲς εἶναι . . . ἀληθές.

ΑΛΚΙΒ. Ἄρχοντος Καλλίου τοῦ προβατεμπόρου ἐχάσαμεν τὰς Πλαταιάς, τοὺς δὲ συμμάχους μας ἐπέρασαν ἐν στόματι μαχαίρας καὶ ὁ Καλλίας πτωχὸς ὢν, ἀφῆκε σπευδαίαν κατάστασιν . . .

ΚΙΜ. (Πλησιάζει τὸν Διοχάρην καὶ λέγει αὐτῷ πε-

ριπαίζων) ἦτο συνάδελφός σου (κίρησις τοῦ Διοχάρους ὀργῆς καὶ ἀπειλῆς . . . ὁ Κίμοτος φεύγει ἀμέσως.)

ΧΑΡΙΝ. Ἀληθέστατα! . . .

ΑΛΚΙΒ. Ἄρχοντος Κλέωνος τοῦ βυρσοδέψου, ἠττήθημεν ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν ἐν Τανάγρα, ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ὁ Κλέων σφετερισθεὶς τὰ χρήματα τῶν συμμάχων κλέψας 50 τάλαντα τοῦ Κράτους, ἐπλούτησε τόσον, ὥστε εἶχεν ἄμαξαν μὲ δύο ἵππους.

ΑΜΙΝ. Αὐτὸς, Κλέων ὁ κλέπτης!

ΑΛΚΙΒ. Αἱ ὠραῖαι αὐταὶ πράξεις των μᾶς τοὺς ἐνθυμίζουσιν. Εὐχομαι (μετὰ τρόπου παρηγορικοῦ) τῇ Ἀθηνᾶ καὶ τοῖς λοιποῖς πολιούχοις θεοῖς τῶν Ἀθηναίων, περὶ ἐμοῦ νὰ μὴ γένηται λόγος διὰ χειρότερον πρᾶγμα, παρὰ διότι ἔκοψα τὴν οὐρὰν ἐνὸς κυνὸς— καὶ ὁ κύων οὗτος ἦτο ἰδικός μου!

ΑΜΙΝ. Ὁραῖα!

ΧΑΡ. Εὐγε!

ΔΙΟΧ. (καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοῦ) Ζήτω ὁ Ἀλκιβιάδης!

ΘΕΣΣ. (πλησιάζων τὸν Ἀμνίαν καὶ σιγαλὰ) Ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν ὡς στρατηγὸν ἄνθρωπον πάντοτε μεθύοντα . . .

ΑΜΙΝ. (πρὸς τὸν Θεσσαλὸν) Βεβαίως (Δυνατὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην) Λοιπὸν Ἀλκιβιάδη, ἀφοῦ οἱ οἰωνοὶ εἶναι εὐνοϊκοὶ θὰ ὑπάγωμεν εἰς Σικελίαν . . . ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐκλέξωμεν στρατηγόν . . . διότι μεθύσκεσαι παρὰ πολὺ.

ΚΛΕΩΝ. (πλησιάζων τὸν Διοχάρην σιγαλὰ) καὶ τὰ περὶ τῆς κλίνης;

ΔΙΟΧ. (*Δυνατὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*) καὶ εἶσαι θηλυδρίας! Σοὶ ἐτοιμάζω κατὰ διαταγὴν σου κλίνην ἐκ σχοινίων ἐπίτηδες, ἵνα κοιμᾶσαι ἀναπαυτικώτερον ἐν τῇ τριήρει.

ΘΕΣΣ. (*ἔξακολουθῶν μετὰ τοῦ Κλεωνύμου πλησιάζει κρυφίως τὸ πλῆθος, ὁμιλῶν δὲ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου καὶ προσπαθῶν πάντοτε νὰ μὴ φανῆ, πλησιάζει τὸν Χαρινάδην καὶ σιγαλὰ λέγει αὐτῷ*) Καὶ τὸ περὶ ἀσπίδος;

ΧΑΡΙΝ. (*Δυνατὰ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*) καὶ μεριμνᾶς πολὺ περὶ γυναικείου ἔρωτος! καὶ φέρεις μάλιστα ἔρωτα ὡς σῆμα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος!

ΑΛΚΙΒ. (*Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο παρετήρησεν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ Κλεωνύμου*) Καὶ οὐδὲν ἄλλο; (*Δυνατὰ*) ὦ, μὰ τοὺς θεούς! Τότε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκλέξατέ με ἀμέσως! . . .

ΧΑΡΙΝ. (*φιλοφρόνως πρὸς τὸν Ἀμινίαν*) Αἶ πόσον εἶναι εἰλικρινής! Μοὶ ἀρέσκει! . . .

ΑΛΚΙΒ. (*ἔξακολουθῶν*) . . . καὶ στέψατέ με μὲ τοὺς στεφάνους, οὓς ὁ Θηβαῖος θεὸς παρουσιάζει εἰς σημεῖον ἐλευθερίας! Τί σᾶς μέλλει ἂν μεθύω εἰς τὰ συμπόσια; ἂν αἱ εἰς τὴν ἐκκλησίαν συμβουλαί μου, κατὰ τὴν ὁμολογίαν σας εἶναι φρονίμου ἀνδρός! Μὴ δὲν ὑπάρχουσι τόσοι συνετοὶ, δίδοντες εἰς ὑμᾶς συμβουλὰς μεθυσμένων;

ΧΑΡΙΝ. (*καὶ ἄλλοι*) Ὠραῖα!

ΑΛΚΙΒ. Ἀρκεῖ τὰ ἔργα μου νὰ ὦσιν ἀνδρικὰ, τί σᾶς μέλλει ἂν ἐγὼ πλησιάζω τὰς γυναῖκας; Ἦσαν ἔργα γυναικὸς ὅσα εἰς Δελφοὺς καὶ Ποτίδαιαν ἔπραξα;

ΑΜΙΝ. ΧΑΡΙΝ. Ὅχι, Ὅχι!

ΔΙΟΧ. Ὅχι, Ὅχι Ἀλκιβιάδη!

ΑΛΚΙΒ. Διατί φροντίζετε νὰ μάθητε πῶς κοιμῶμαι, ὅταν αἱ πληγαὶ αὐταὶ σᾶς ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐφ' ὑμῶν ἐπαγρυπνήσεώς μου!

ΑΜΙΝ. Σωστὰ, σωστὰ!

ΑΛΚΙΒ. Καὶ, ναί, θυσιάζω εἰς τὸν υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης, καὶ φέρω ἔρωτα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου! Γνωστὸν ὅμως εἶναι ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸς ἔλαβε τὴν ἀστίδα μου, καὶ πάντοτε ἐπανεφέρων αὐτὴν ἀπὸ τὰς μάχας . . .

ΑΜΙΝ. ΧΑΡΙΝ. Ναί, ναί!

ΑΚΚΙΒ. Ἐνῶ ὁ ἀνδρεῖος Κλεώνυμος, τὸν ὁποῖον βλέπω ἐνταῦθα, φέρει εἰς τὴν ἀσπίδα του τὸν τρομερὸν Θεσσα μετὰ τὴν ῥάβδον, καὶ τὸν Ἡρακλῆ μαινόμενον μὲ τὸ ῥόπαλον . . . (ὁ Κλεώνυμος προσπαθεῖ νὰ κρυφθῆ εἰς τὸ πλῆθος) ὦ καλὲ Κλεώνυμε, ποῦ εἶναι ἡ ἀσπίς σου;

ΑΜΙΝ. ΧΑΡΙΝ. ΔΙΟΧ. (*Γελῶντες μετ' ἄλλων, καὶ φωνάζοντες*) Χᾶ χᾶ! Τὴν ἔρριψε διὰ νὰ φύγη! Χᾶ!! τὴν ἀπέρριψεν! (ὁ Κλεώνυμος τεταραγμένος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ πλῆθος, συριζόντων καὶ γελόντων τῶν λοιπῶν.)

ΑΜΙΝ. Ζήτω ὁ Ἀλκιβιάδης στρατηγός!

ΔΙΟΧ. ΧΑΡΙΝ. (*καὶ λοιποὶ*) Ναί, ναί ὁ Ἀλκιβιάδης στρατηγός! Ζήτω ὁ Ἀλκιβιάδης (ὁ Θεσσαλὸς κατα μέρος εἰς τὴν σκηνὴν κινεῖται μετὰ θυμοῦ· ἐνῶ αἱ ζητωκραυγαὶ ἐξακολουθοῦσι ζωηραὶ, εἰσέρχεται ὁ Τίμων)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

TIMΩΝ ὁ μισάνθρωπος (καὶ οἱ λοιποί.)

TIM. (Εἰσέρχεται ἐνδεδυμένος ῥυπαρὰ ῥάκη μὲ σκαπάνην εἰς τὸν ὄμιον, ἵσταται εἰς τὸ μέσον, φέρων τὴν σκαπάνην πρὸς τὴν γῆν, καὶ στηριζόμενος ἐπ' αὐτῆς μὲ τὰς δύο χεῖρας του, φωνάζει δὲ δυνατώτατα, ὥστε νὰ σκεπάσῃ τὰς φωνὰς τῶν ἄλλων) Χαῖρε Ἀλκιβιάδης!

XAPIN. Τίμων ὁ μισάνθρωπος! (ἐκφωνήσεις ἐκπληξέως τῶν παρευρισκομένων)

ΑΛΚΙΒ. Τίμων!

ΔΙΟΧ. Τώρα θὰ ἀκούσωμεν πράγματα!

TIM. Εὖγε Ἀλκιβιάδη! θάρρος! Ἔσο μέγας καὶ περιπάτει ἐπὶ τῶν τραχήλων τοῦ συρφετοῦ τούτου τῶν δούλων! Ἔσο μέγας ἵνα κατασταθῆς εἰς αὐτοὺς ὀλέθριος, μάλιστα εἰς αὐτοῦ; εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν Ἑλλάδα.

ΑΜΙΝ. Ἔξω ὁ αὐθάδης!

ΔΙΟΧ. Ἔξω ὁ τολμητίας!

XAPIN. (καὶ ἄλλοι) Κατ' ἐπάνω του!

ΑΛΚΙΒ. (μὲ φωνὴν βροντώδη, προστακτικὴν) Σιωπή! Μὴ τὸν ἐγγίξῃ κανεὶς! Ἀφήσατε αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ! (πάντες σιωπῶσιν).

TIM. Βλέπεις, πῶς ἤδη πιστῶς σὲ ὑπακούουσιν! Τὰ πρόβατα δὲν ὑπακούουσι τόσον εὐκόλως εἰς τὴν ῥάβδον τοῦ ποιμένου! Εἶθε οὕτω νὰ εἰσακουσθῆς πάντοτε, ἕως ὅτου ῥίψῃς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ βάραθρον, καὶ ἡ γῆ γέμουσιν πτωμάτων, νὰ μεταννοήσῃ—ἀλλὰ πολὺ ἀργά,—ὅτι σ' ἔφερον.

ΑΜΙΝ. ΔΙΟΧ. Ἄρκεϊ! ἄρκεϊ!

ΑΛΚΙΒ. Σιωπή (ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγένετο σκυθρωπὸς καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη μέλαν ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν).

TIM. Ἄφες νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, Ἀλκιβιάδη! Τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διὸς ἐθλάσθησαν αἱ ἀκτῖνες καὶ δὲν πτοεῖπλέον τοὺς φαύλους καὶ τοὺς ψεύστας, ὁμοίους σου, πλειότερον τῆς θρυαλλίδος ἀποσβεννυμένου λύχνου τὴν πρωΐαν. Ζεὺς ὁ βροντῶν Ζεὺς, ἐποτίσθη μανδραγόραν καὶ κοιμᾶται (παρατηρεῖ τὸν λαὸν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐναλλάξ) ἐδῶ ἀπατῶσιν, ἐπιορκοῦσι καὶ ἐκεῖνος δὲν ἀκούει· πράττουσι κακουργήματα· καὶ ἐκεῖνος δὲν τὰ βλέπει· ὁ κρονόληρος ἐτυφλώθη, ἐκωφώθη, ἔγεινε μωρολόγος. Ἐμπρὸς, εὐφράνθητι! κομίζω σοι καλὴν ἀγγελίαν. Ἡ ἀρετὴ, ἡ πίστις, ἡ ἀνδρεία, ἡ τιμὴ, ἡ φιλία ἢ παρθενικὴ αἰδῶς ἐξέλειψαν τῆς γῆς· αἱ γυναῖκες ἀρνοῦνται τὸ γάλα τοῦ στήθους των εἰς τὰ νεογνά των, καὶ αὐταὶ αἱ λύκαιναι ἐγκατέλιπον εἰς τὰ σπήλαια τοὺς λυκιδεῖς! Διὸ σὺ θὰ γείνης μέγας, Ἀλκιβιάδη! σὺ ὁ ἔχων εἰς τὰς φλέβας τὸ γάλα τῆς Σπάρτης. Ἄφες νὰ σὲ ἀσπασθῶ! Ἀνδρίζου καὶ φενάκιζε διὰ φληναφιῶν τὸν συρφετὸν τοῦτον τῶν πολυπραγμόνων. Ἀφαίρεσε τὴν πίστιν ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦτον τῶν δολίων καὶ ἐπιόρκων.

ΑΜΙΝ. (πρὸς τὸν Χαρινάδην) τὸν ἀκούεις; Μετὰ σοῦ ὁμιλεῖ!

XAPIN. (Πρὸς τὸν Ἀμιρίαν) Σιώπα μετὰ σοῦ ὁμιλεῖ!

TIM. (ἐξακολουθῶν) ἀπογύμνωσον ἀσφαλῶς τοὺς μισθοφάγους τούτους τοκογλύφους! . .

ΧΑΡΙΝ. (πρὸς τὸν Διοχάρην) Αὐτὰ δὰ, διὰ σὲ τὰ λέγει.

ΔΙΟΧ. (πρὸς τὸν Χαρινάδην) Καθόλου, διὰ σὲ (οἱ διάλογοι οὗτοι λαμβάνουσι χώραν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ἐνῶ ὁ Τίμων ὀμιλεῖ, χωρὶς γὰρ διακόψῃ τὴν ὀμιλίαν του).

ΤΙΜ.. καταπάτησον τὰς ἐλευθερίας των, φέρε τὴν ἀτιμίαν εἰς τὰς οἰκογενείας των, μετάβαλε εἰς αἰσχρὰ γύναια τὰς συζύγους των. Ῥίψον αὐτοὺς εἰς τοὺς πολέμους, καὶ ἔστωσαν οὗτοι ἄδικοι, ἵνα αἱ κατάραι σ' ἀκολουθῶσι. Καὶ ἔστωσαν καταστρεπτικοὶ ἵνα οὐδεὶς ἐπανεέλθῃ (ἐνῶ ὁ Τίμων ἐξακολουθεῖ τὰς προσβολὰς, κινήσεις περιστελλομένου θυμοῦ ἀναφαίνονται μεταξὺ τῶν πολιτῶν) Ὅταν δὲ, τὸ πᾶν, καὶ ἐδῶ διὰ τῶν ἔργων σου καταστραφῇ—ἄς ἐπιζήσῃ εἰς μόνος, καὶ ἔστω οὗτος ὁ δικαιοτάτος—ἵνα σὲ δολοφονήσῃ διὰ προδοσίας, ἔπειτα καὶ αὐτὸς οὗτος ἐπάρατος ἄς καταποντισθῇ ὑπὸ τὴν γῆν. (Ὁ Ἀλκιβιάδης κινεῖται ζωηρῶς, ἀλλ' οὐδὲν λέγει. Ὁ Τίμων λαμβάνει τὴν σκαπάνην ἐπὶ τοῦ ὄμου καὶ ἀπομακρύνεται διερχόμενος τὴν σκηνήν. Ὁ λαὸς θορυβεῖ καὶ δίδει σημεῖα θυμοῦ).

ΑΜΙΝ, ΧΑΡΙΝ. Ἐξω ὁ ἀναίσχυντος!

ΤΙΜ. Ἀθηναῖοι! Εἰς τὸν κῆπὸν μου ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν Κολυττὸν, ἔχω ὠραιότατην συκῆν· ὑπάγω γὰρ τὴν ἐκρίζωσω, ἵνα διὰ τῶν ξύλων τῆς καύσω τὸν Παρθενῶνα. Ὁ κορμὸς αὐτῆς εἶναι ὑψηλὸς, οἱ δὲ κλῶνες στερεοὶ καὶ ἡ σκιὰ εὐχάριστος. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἐπιθυμοῦν γὰρ κρεμάσθωσιν, ἄς τρέξουν ἐνόσῳ εἶναι καιρὸς καὶ ἄς ἔλθουν μετ' ἐμοῦ (ἐξέρχεται ἀνακαγχάζων).

ΕΙΚΩΝ ΕΒΔΟΜΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΛΚΙΒ. Καὶ σὺ λοιπὸν καθὼς καὶ ἡ Τιμάνδρα μου, μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη; ἐγκαταλελειμμένος παρ' ὄλων, πτωχὸς, προγεγραμμένος, ἀπειλούμενος μὲ θάνατον, δύο ἀνθρώπους ἔχω συμμεριζομένους τὴν κακὴν τύχην μου: μίαν ἑταίραν καὶ ἓνα παράσιτον! Ἴδου ἡ χεὶρ μου, καλέ μου Κιμότε! Καὶ σὺ εὐγενὴς ἑταίρα ἔσο ὑπερήφανος διὰ τὸ ὄνομά σου, διότι μυρίαὶ δέσποιναί τῆς Ἑλλάδος ὅλης ὄφειλον γὰρ γονυπετήσουν ἐνώπιόν σου. Αὔριον τὴν πρῶταν ἀναχωροῦμεν εἰς τὰ Σοῦσα.

ΤΙΜΑΝΔΡ. ὦ ὄχι αὔριον! ὄχι αὔριον! Σήμερον Ἀλκιβιάδη! ἀπόψε μάλιστα.

ΑΛΚΙΒ. Καὶ διατί φοβεῖσαι τόσον; Ἄνευ προδοσίας, οἱ φρουροὶ τοῦ Σατράπου δὲν δύνανται γὰρ ἦναι ἐνταῦθα, οὔτε ἀπόψε οὔτε αὔριον, οὐδέ ποτε! Ἡ ἀγάπη σοῦ καὶ τοῦ Κιμότου μεγαλύνουν τὸν κίνδυνον (λαμβάνει μίαν τῶν χειρῶν τῆς Τιμάνδρας ἣτις ἵσταται λυπημένη καὶ τὴν θέτει ἐπὶ τῆς καρδίας του) ἀκουσον Τιμάνδρα τὴν καρδίαν μου· διήλθε τόσας τρικυμίας καὶ ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἔπαλλε τόσον ἡσύχως ὅσον σήμερον. Ποτὲ σὲ βεβαιῶ, δὲν ἤμην τόσον ἡσυχὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀργίων καὶ τῶν ἀθηναϊκῶν ἀκολασιῶν, οὔτε ὅταν παρεκαθήμην εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς βλάβην τῶν Ἀθηναίων (σταματῶν καὶ γενό-

μερος μελαγχολικός) ἤμην πολὺ ἔνοχος τότε, δὲν εἶναι ἀληθὲς Τιμάνδρα;

TIMANA. (κλείουσα τὸ στόμα του) ὄχι, σιώπα Ἀλκιβιάδη! Τί ἰδέαι εἶναι αὐταί; Ὅ,τι ἔκαμες διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ αἱ θυσίαι καὶ αἱ στερήσεις αὐταὶ εἰς ἃς ἐκουσίως καταδικάζεσαι διὰ τὴν σώσης ἐκ τοῦ βαράθρου τῶν δυστυχιῶν τὴν πόλιν ἣτις σὲ προσέβαλε, ἐξαγνίζουσι πολὺ μεγαλειότερα σφάλματα ἢ τὰ ἰδικά σου. Ἐνθυμήθητι τὸ μέλλον σου . . . καὶ ἐνίοτε . . . τὸν ἔρωτά σου. (τὸν ἐναγκαλίζεται) Ἄ! . . . (φλόξ εἰσέρχεται ἐκ τοῦ παραθύρου, ὁ Κιμότος τρέχει ἔξω).

ΑΛΚΙΒ. (ἐγειρόμενος). Τί εἶναι;

KIMOT. (εἰσερχόμενος ἐν σπουδῇ). Προδοσία! προδοσία! εἴμεθα περικυκλωμένοι. Οἱ φρουροὶ τοῦ Λυσάνδρου εἶναι ἐδῶ καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν.

ΑΛΚΙΒ. Θάνατος καὶ ἄδης! (μετὰ φωνῆς πριγηρᾶς), εἶναι λοιπὸν αἱ φλόγες τοῦ ἐνείρου! Σκιά τοῦ Λεωνίδα, ἰδοὺ τὰ ὅπλα τῶν υἱῶν σου! . . . Τὰ ὅπλα μου! (λαμβάνει τὴν σπάθην κρεμαμένην πλησίον τῆς κλίτης του καὶ τὴν σέρει διὰ τῆς δεξιᾶς ἐνῶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς περιτυλίσσει τὴν χλαμύδα του).

TIMANA. Στάσου Ἀλκιβιάδη δι' ὄνομα τῶν Θεῶν! ποῦ πηγαίνεις!

ΑΛΚΙΒ. (φωτάζων) Ἄφες με ἄφες με! . . . Κιμότε, φρόντισον δι' αὐτήν! . . . (ρίπτεται ἔξω τῆς καλύβης.)

TIMANA. (Πρὸς τὸν Κιμότον μετὰ φωνῆς δυνατῆς) Κιμότε! ἐν ὅπλῳ καὶ ἀκολούθει με! (λαμβάνει ἐν ἐργχειρίδιον τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ τῆς

καλύβης ἐνῶ ὁ Κιμότος τίθεται ἐνώπιόν της μὲ τὸ ξίφος γυμνόν).

Φωναὶ στρατιωτῶν (ἔξωθεν).

Φεύγομεν! φεύγομεν!

KIMOT. Στάσου Τιμάνδρα! (βλέπων ἔξω) εἶναι περὶ τὸν, φεύγουν ἤδη.

TIMANA. (ἐπὶ τοῦ κατωφλίου βλέπουσα ἔξω μετὰ φόβου.) Ἐπιστρέφει, ἰδοὺ τον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν! Θεοί! Σᾶς εὐχαριστῶ! (γορατίζει ἐνῶ ὁ Ἀλκιβιάδης παρουσιάζεται κλονούμενος εἰς τὸ κατώφλιον).

ΑΛΚΙΒ. (ἐκ τοῦ κατωφλίου μετὰ λύπης) Πλὴν γρήγορα εὐχαρίστησες τοὺς Θεούς! . . . (πίπτει).

TIMANA. (μετὰ κραυγῆς) Ἄχ! . . . τὸν ἐπλήρωσαν! . . . (τρέχει μετὰ τοῦ Κιμότου διὰ τὴν ὑποστηρίξῃ τὸν Ἀλκιβιάδην).

ΑΛΚΙΒ. (ἐξακολουθῶν μετὰ πικρίας τὴν φράσιν τῆς Τιμάνδρας) . . . Ὅπως πληγόνουν οἱ ἄνθρωποι! . . . Δὲν ἐτόλμησαν νὰ μὲ προσβάλουν ἀντιμέτωποι καὶ μὲ προσέβαλον μακρόθεν . . . Τιμάνδρα μὴ κλαίεις . . . ἦτο γεγραμμένον ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης (μετὰ φωνῆς ἡσύχου), κράτησόν με περίβαλέ με μὲ τοὺς βραχίονάς σου . . . οὕτω . . . Τώρα τὸ δειρὸν ἐξεπληρώθη . . . ἐκεῖ αὐτὸς ὁ στέφανος . . . (τῇ δεικνύει εἰς γωνίαν τινὰ τῆς καλύβης στέφανόν ἐκ φύλλων κισσινωπῶν. Ὁ Κιμότος λαμβάνει αὐτὸν καὶ τὸν φέρει εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅστις τὸν παρατηρεῖ, τὸ θνησκον πρόσωπόν του ἐκφράζει γλυκὸν μειδίαμα) εἶναι ὁ πρῶτος στέφανος τῆς Ποτιδαίας.

Καὶ οὕτω τὴν δόξαν θηρεύει θαμβόνων,
 μὲ δρῦν προαιώνιον στέφει τὴν κόμην,
 μὲ σύμβολον ἄθλων ἐπ' ἄπειρον χρόνον
 μὲ σῆμα ἐμφαῖνον τὴν ἄπειρον ῥώμην.

(μετὰ τρεμούσης χειρὸς περιβάλλεται τὸν στέφανον)
 Τιμάνδρα ἐν φίλημα (τὴν ἀσπάζεται περιβάλλων τὸν βραχίονα περὶ τὸν λαιμόν της, καὶ κυττάζων αὐτὴν ἐρωτικῶς) ὦ τὰ βλέμματά σου εἶναι γλυκύτατα, καὶ σὺ εἶσαι ἡ καλλίστη τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος! Κιμότε εἰς σὲ τὴν συνιστῶ, ποτὲ νὰ μὴ χωρισθῆς ἀπ' αὐτῆς!

KIMOT. (κλαίωμ μὲ λυγμούς.) ὦ ἀρχηγέ μου! ἀρχηγέ μου!

ΑΛΚΙΒ. (πρὸς τὴν Τιμάνδραν κλαίουσαν, ἥτις τὸν βαστά). Ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰπέ εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτι ἐξέπνευσα μὲ τὸ ὄνομά των εἰς τὰ χεῖρά μου καὶ διηγῆθητι εἰς τὸν Σωκράτην πῶς ἀπέθανα (πίπτει καὶ ἀποθνήσκει).

TIMAND. (Μετὰ πριγμῶν καὶ δακρύων κλίνει πρὸς τὸ πτώμα) Ἀλκιβιάδη! Ἀλκιβιάδη! (μετὰ φωνῆς ἀπειπισμοῦ) νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς Ἀθήνας! καὶ τί εἶναι πλέον δι' ἐμὲ αἱ Ἀθηναὶ αὐτοῦ θανόντος; Κιμότε! (μετὰ φωνῆς ἐντελοῦς ἀποφάσεως). Φέρε μοι τὰ μῦρα καὶ τὰ ἀρώματα! (διορθώνει τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ τακτοποιεῖ ἐρωτικῶς τὰς τρίχας). Ὑποχθόνιος θεᾶ ἥτις τῷ ἐξαπέστειλες τὸ ὄνειρον, ἴδε ἐγὼ ἐκπληρῶ τὴν πρόρρησίν σου καὶ τὰ νόμιμα: λάβε λοιπὸν παρὰ πτωχῆς ἐταίρας τὴν μεγίστην τῶν

θυσιῶν, αἵτινές ποτε προσεφέρθησαν εἰς τὸν βωμόν σου! (Αἱ φλόγες αὐξάνουν, ἡ Τιμάνδρα ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσα τὰ στολίξῃ τὸ πτώμα, στρέφεται πρὸς τὸν Κιμότον μετὰ φωνῆς ἡσύχου) Κιμότε φύγε! αἱ φλόγες ἔφθασαν.

KIMOT. Ἦκουσας Τιμάνδρα ὅτι θνήσκων μοὶ παρήγγειλε νὰ μὴ σ' ἀφήσω; (πλησιάζει πρὸς τὴν Τιμάνδρα, σταυρώνει τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τῇ ὁμιλεῖ μετὰ φωνῆς λυπηρᾶς καὶ ὀξείας) Ἄφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ἀλκιβιάδης μ' ἐκάλεσε πλησίον του, οὐδέποτε προσέφερε θῦμα εἰς τοὺς θεοὺς, χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ μεθέξω. Ἐνταῦθα γίνεται θυσία πρὸς τιμὴν του. Εἶμαι ὁ παράσιτός του. Μένω. (Περιτυλίσσεται ἀποφασιστικῶς μὲ τὸν μαρδύαν του ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος πλησίον τοῦ πτώματος καὶ τῆς Τιμάνδρας γονυπετούσης, ἐνῶ αἱ φλόγες καταλαμβάνουσι ὅλην τὴν κάλυβην.

ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ
 Γ. Ι. Δ. καὶ Κ. Χ. Β.

